



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobce: Ing. M. T.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Sobotkou, advokátem se sídlem Palackého 223/5, Nymburk, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. SZ_124530/2012/KUSK, čj. 124530/2012/KUSK,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. SZ_124530/2012/KUSK, čj. 124530/2012/KUSK, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 9.800 Kč, k rukám JUDr. Jiřího Sobotky, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 11. 1. 2013 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Obecního úřadu Oseček (dále též „správní orgán I. stupně“) č. 1/2012, čj. 1/MP/3/2012, ze dne 2. 1. 2012. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 30/2011 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazných vyhlášek obce Oseček o místním poplatku za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu kanalizace č. 4/2008 ze dne 1. 12. 2008 a č. 2/2011 ze dne 20. 5. 2011 (dále též „vyhlášky“) rozhodl o vyměření místního poplatku ve výši 34.787 Kč žalobci za zhodnocení stavebních pozemků v jeho vlastnictví možností jejich připojení na stavbu kanalizace.

Konkrétně se jednalo o pozemky (vše v k. ú. Oseček) na st.p. o výměře 1.060 m² (sazba poplatku 22,36 Kč/m², výše poplatku 23.701 Kč), st.p. (sazba poplatku 22,36 Kč/m², výše poplatku 3.980 Kč) a st.p. 65 o výměře m² (sazba poplatku 8,95 Kč/m², výše poplatku 7.106 Kč).

Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 1. 2013, čj. 8 Af 4/2013-11, věc postoupil místně příslušnému Krajskému soudu v Praze.

Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje jednak v procesních vadách a jednak v nesprávném právním posouzení věci. K namítaným vadám řízení předně připomněl, že žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tak, že přes existenci stavebního povolení vydaného bývalé majitelce pozemků tato možnost výstavby přípojky nevyužila a v době do prodeje nemovitosti žalobci se ke stavbě kanalizace nepřipojila. Realizace přípojky nebyla s majitelem kanalizace obcí Oseček konzultována a dle prohlášení správního orgánu I. stupně nemovitost čp. 38 do rozhodujícího data (tj. 1. 1. 2009) připojena do obecní kanalizace nebyla. Napadené rozhodnutí se tedy opírá o prohlášení Obecního úřadu Oseček, tj. orgánu, který rozhodoval v prvním stupni, že k datu 1. 1. 2009 nebyla nemovitost čp. 38 připojena na obecní kanalizaci. Toto prohlášení však postrádá odkaz, jak byla tato skutečnost zjištěna. Žalobce tvrdí opak, přičemž se opírá o platné stavební povolení na stavbu domu. Jde tak o střet dvou tvrzení, přičemž správní orgán I. stupně nepodpořil své tvrzení žádným důkazem, od žalobce nebylo před rozhodováním ve věci samé vyžadováno ani vysvětlení. Podle § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Správní orgány na tuto svou povinnost rezignovaly, nevyzvaly ani žalobce k předložení důkazů podporujících jeho tvrzení. Sdělení správního orgánu I. stupně neobsahující jakékoliv vysvětlení, jak k zjištění došel, nemůže být rozhodující za situace, kdy jakýkoliv jiný důkaz o nepřipojení stavby na kanalizaci před 1. 1. 2009 chybí. Žalovaný nevyužil ani možnost vlastního provedení dokazování. Pokud mělo být za důkaz považováno sdělení správního orgánu I. stupně, pak žalovaný porušil § 115 odst. 2 daňového řádu, tedy neseznámil před vydáním rozhodnutí o odvolání žalobce se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, neumožnil mu se k nim vyjádřit, případně navrhnout další důkazy. V době vydání platebního výměru již byla novostavba zřízená na místě domu čp. 38 na kanalizaci připojena, bylo tedy nutné zkoumat, kdy k připojení došlo. Napadené rozhodnutí není proto opřeno o řádně zjištěný skutkový stav. Pokud pak jde o nesprávné právní hodnocení, žalobce namítá, že žalovaný přikládal význam sdělení správního orgánu I. stupně, že realizace kanalizační přípojky nebyla s obcí Oseček jako vlastníkem konzultována. Zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, však vlastníku přípojky ani vlastníku kanalizace žádnou takovou povinnost neukládá. Novostavba zřízená žalobcem na místě původního domu č.p. 38 není ještě provozována, opačné tvrzení správního orgánu I. stupně je nesprávné, přičemž ani není zřejmé, z čeho takovéto tvrzení vychází. Podle vyhlášky č. 2/2011 jsou od poplatku osvobozeni poplatníci, kteří se na stavbu kanalizace připojili do 1. 1. 2009, toto osvobození tedy není vůbec vázáno na provozování přípojky, nýbrž právě pouze na její připojení. Ze sdělení, že realizace přípojky nebyla s obcí Oseček konzultována, tak žalovaný neměl vyvozovat žádné právní závěry, protože je tato skutečnost právně nerozhodná.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení a okolnosti vydání předmětných vyhlášek. Uvedl, že se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami a zdůraznil, že žalobce nepochopil právní úpravu místního poplatku. Místní poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možnostmi jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace podle § 10c odst. 1 zákona o místních poplatcích je povinen

platit vlastník pozemku zhodnoceného možností takového připojení po nabytí účinnosti zákona o vodovodech a kanalizacích. To jsou jediná zákonná kritéria pro vznik poplatkové povinnosti. K námitce žalobce, že nebyly zjištěny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně, žalovaný uvedl, že vyhlášky byly vydány v souladu se zákonem a ústavně konformním způsobem. Poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace platí vlastník stavebního pozemku zhodnoceného možností připojení na obcí vybudovaný vodovod či kanalizaci. Předmětem místního poplatku je tedy změna ceny pozemku oceňovaného bez možnosti připojení na vodovod či kanalizaci při jeho změně na pozemek s možností připojení. Rozhodným okamžikem je skutečnost, odkdy je možno pozemek připojit. Stávající stavební pozemky se zhodnocují okamžikem (právní mocí rozhodnutí o) připojení na vodovod či kanalizaci. Poplatek se nepočítá za žádné časové období. Správní orgán vycházel z evidence vlastnictví pozemků, z evidence zaplacených poplatků, z evidence stavebních povolení a z evidence kolaudačních rozhodnutí, přičemž zjistil, že žalobce nabytí vlastnictví předmětných pozemků dne 16. 12. 2005, a že sice bylo vydáno povolení na kanalizační přípojku, avšak to nebylo do dne vyměření poplatku realizováno a lhůta, na kterou bylo povolení vydáno, marně uplynula. Žalobce nesplnil dobrovolně poplatkovou povinnost, která mu vznikla, a proto přistoupil správní orgán k vyměření poplatku z úřední povinnosti. Na žalobce se vztahovala povinnost ohlásit jeho poplatkovou povinnost, podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o místních poplatcích byl přitom žalobce povinen uvést i další okolnosti rozhodné pro vyměření poplatku, tedy nepochybně i uplatnění případného osvobození nebo úlevy. Nic takového však žalobce netvrdil, a proto správní orgán vyměřil poplatek ze zjištěných okolností. Správní orgán dále vycházel ze zjištěné skutečnosti, kterou je neexistence kolaudace kanalizační přípojky a neexistence smlouvy o odvádění odpadních vod na připojení ke kanalizačnímu řádu, což je mezi účastníky nesporné. I kdyby však žalobce svůj nárok na osvobození uplatnil, nebylo by mu přiznáno, jelikož jeho podmínkou je připojení se na kanalizaci do 1. 1. 2009. Tuto podmínku faktického a provozovaného připojení však žalobce nesplňuje. K datu žaloby nemá zkolaudovanou a tudíž ani provozuschopnou přípojku. K námitce nesprávného právního posouzení žalovaný uvedl, že žalobce svá tvrzení a právní hodnocení opírá o formalistický výklad čl. 8 vyhlášky č. 2/2011. Osvobození se týká pouze poplatníků, kteří osvobození uplatnili při své ohlašovací povinnosti a kteří se skutečně na kanalizaci připojili, tedy mají přípojku řádně zkolaudovanou a uzavřenou smlouvu o odvádění odpadních vod s odběratelem, tedy přípojku řádně v souladu s právními předpisy provozují. Opačný výklad, že by se osvobození vztahovalo pouze na stavební připojení bez kolaudace a bez uzavření smlouvy o odvádění odpadních vod, tedy na provedení pouhých stavebních prací, by v podstatě podporovalo stav v rozporu s právními předpisy.

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti:

Dne 2. 1. 2012 vydal správní orgán I. stupně platební výměr č. 1/2012, čj. 1/MP/3/2012, kterým podle § 11 zákona o místních poplatcích a shora uvedených obecně závazných vyhlášek rozhodl o vyměření místního poplatku ve výši 34.787 Kč žalobci za zhodnocení stavebních pozemků (označených výše) v jeho vlastnictví možností jejich připojení na stavbu kanalizace.

Dne 13. 2. 2012 podal proti tomuto platebnímu výměru žalobce odvolání s tím, že je odůvodní do 15 dnů a prozatím namítá, že místní poplatek neměl být vyměřen ze všech pozemků, které jsou uvedeny ve výroku rozhodnutí. Ve stanovisku ze dne 15. 2. 2012 k tomuto odvolání správní orgán I. stupně konstatoval, že vyhláška č. 2/2011 mu umožňuje jako správci daně vybrat poplatek za zhodnocení stavebních pozemků možností jejich připojení na stavbu kanalizace po majiteli stavebního pozemku. Místní poplatek byl vyměřen

z důvodu, že poplatník sám se k poplatku opakovaně nepřihlásil, přičemž pozemky, za které byl vyměřen poplatek, tvoří jeden funkční celek.

Dne 18. 4. 2012 žalobce své odvolání doplnil s tím, že podle čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 2/2011 jsou od předmětného poplatku osvobozeni poplatníci, kteří se na stavbu kanalizace připojili do 1. 1. 2009. Jak dodal, dne 25. 7. 2005 vydal předchozímu vlastníku domu č.p. 38 Městský úřad Poděbrady rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu kanalizační přípojky k tomuto rodinnému domu. Žalobce, který tuto nemovitost koupil, stavbu kanalizační přípojky provedl. Ta byla připojena na obecní kanalizaci před 1. 1. 2009, dosud však nebyla zkolaudována a není ani provozována, protože provozován není ani předmětný dům. Z hlediska čl. 8 vyhlášky je rozhodující pro osvobození od poplatku právě připojení kanalizační přípojky na stavbu obecní kanalizace, nikoliv vlastní provozování přípojky. Tuto podmínku přitom poplatník splňuje, a proto neměl být poplatek vůbec vyměřen a podle žalobce se správní orgán I. stupně těmito okolnostmi vůbec nezabýval. Ve stanovisku ze dne 23. 4. 2012 k tomuto odvolání správní orgán I. stupně uvedl, že i přes existenci stavebního povolení předchozí majitelka uvedeného rodinného domu možnost výstavby přípojky nevyužila a v době prodeje nemovitosti žalobci se ke stavbě kanalizace nepřipojila. S majitelem kanalizace (obcí Oseček) nebyla konzultována žádná realizace přípojky. Existence této přípojky nebyla doložena ani žádným kolaudačním rozhodnutím. Žalobce, jako nový majitel nemovitosti, získal stavební povolení na stavbu novostavby rodinného dvojdomu a prádely, která současně s přípojkou nebyla dosud zkolaudována.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. SZ_124530/2012/KUSK, čj. 124530/2012/KUSK (napadeným projednávanou žalobou), odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Po shrnutí dosavadního průběhu řízení žalovaný k odvolacím námitkám žalobce toliko uvedl, že *„i přes existenci stavebního povolení čj. Výst/03449/2005/pov, bývalá majitelka paní , nyní bytem , možnost výstavby přípojky nevyužila a v době do prodeje nemovitostí Ing. M. T. se ke stavbě kanalizace nepřipojila. Realizace přípojky nebyla s majitelem kanalizace Obcí Oseček konzultována a dle prohlášení Obecního úřadu Oseček, nemovitost č.p. 38 do rozhodujícího data, tj. 1.1.2009 připojena na obecní kanalizaci nebyla. Ing. M. T., jako nový majitel nemovitosti, získal stavební povolení na stavbu novostavby rodinného dvojdomu a prádely v Osečku, která současně s přípojkou kanalizace nebyla dosud zkolaudovaná, ale na obecní kanalizační přípojku je připojena a poplatník zařízení užívá“*. Dále se v odůvodnění zabýval výší samotného vyměřeného poplatku a dodal, že dané pozemky tvoří jeden funkční celek. Závěrem již pouze konstatoval, že správní orgán I. stupně, který je oprávněn provádět celé poplatkové řízení, postupoval v souladu se zákonem a příslušnými vyhláškami.

Součástí správního spisu je pak vyjma výše uvedeného již pouze kopie rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 25. 7. 2005, čj. Výst/03449/2005/Pov, o umístění stavby a vydání stavebního povolení na stavbu kanalizační přípojky k rodinnému domu Oseček č.p. 38, a kopie rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 23. 3. 2007, čj. OŽPZ/796,1589/07/Tu/Ro, kterým bylo Svazku obcí Jižní Polabí mimo jiné povoleno užívání stavby „Odkanalizování obcí Sokoleč, Přov-Předhradí, Klipec a Oseček“.

Ve správním spisu je též založena obecně závazná vyhláška obce Oseček č. 2/2011 o místním poplatku za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu kanalizace. Podle čl. 8 odst. 2 této vyhlášky *„od poplatku za zhodnocení možností připojení na stavbu kanalizace jsou osvobozeni poplatníci, kteří se na stavbu kanalizace připojili do 1. 1. 2009“*.

Žaloba byla podána včas a je věcně projednatelná. Soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu včas uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, jakož i řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§75 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud v Praze se nejprve zabýval žalobními námitkami týkajícími se žalobcem tvrzených vad řízení před správními orgány. Žalobce především namítá, že správní orgán I. stupně, jehož tvrzení převzal žalovaný, své závěry nepodložil žádným důkazem. Správní orgány též rezignovaly na své procesní povinnosti podle daňového řádu, přičemž sdělení správního orgánu I. stupně, které žalovaný převzal, postrádá jakékoliv vysvětlení, jak k němu správní orgán dospěl.

Podle § 76 odst. 1 s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem „a) *pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí*, b) *proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění*, c) *pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*“.

Z hlediska žalobcem namítaných vad řízení uvedených v citovaném ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. se soud nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť za situace, pokud by dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, by se již dalšími žalobními námitkami nezabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105). Ostatně k tomu, aby soud závěr o nepřezkoumatelnosti učinil, není ani zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal, dojde-li tedy soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, vždy jej zruší (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, čj. 5 A 157/2002-35).

Vzhledem k tomu, že zákon o místních poplatcích neobsahuje žádnou speciální úpravu týkající se náležitostí rozhodnutí (odůvodnění rozhodnutí), představuje relevantní právní úpravu, pokud jde o požadavky na rozhodnutí správních orgánů rozhodujících o místním poplatku, ustanovení § 102 a § 116 daňového řádu. Podle ustanovení § 102 tohoto zákona „*rozhodnutí obsahuje odůvodnění, nestanoví-li zákon jinak*“ (odst. 2), „*v odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí*“ (odst. 3), přičemž „*v odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce*“. Nad rámec citovaného ustanovení § 102 daňového řádu pak náležitosti odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu plynou též z ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu, podle něhož „*v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí*“. Povinnost odvolacího orgánu vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí se všemi námitkami odvolatele je předpokladem přezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání. Má-li být odvolatel přesvědčen o správnosti rozhodnutí o odvolání, musí mít možnost z něj zjistit, že se odvolací orgán zabýval všemi jeho námitkami, a jaké závěry o nich učinil. Proto i za situace, kdy námitky odvolatele nejsou podle odvolacího orgánu pro věc podstatné, důkazy, které navrhuje, nemohou podle něho přinést do skutkových zjištění nic nového či se např. odvolatel mylí v názoru na právní posouzení věci, musí odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí i na tyto odvolatelovy důvody

reagovat a uvést k nim své argumenty. Pokud by odvolací orgán některý z odvolatelových důvodů v odůvodnění pominul, bylo by odvolací rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Krajský soud v Praze je toho názoru, že napadené rozhodnutí žalovaného shora vymezené požadavky na podobu odůvodnění nesplňuje. Předně z tohoto rozhodnutí není zcela zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, resp. o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění. Žalovaný se v odůvodnění omezil pouze na konstatování svých zjištění, aniž by uvedl, jak k nim dospěl. Uvádí-li pak žalovaný u svého zjištění, podle něhož „nemovitost č.p. 38 do rozhodujícího data, tj. 1. 1. 2009 připojena na obecní kanalizaci nebyla“, že vycházel „z prohlášení Obecního úřadu Oseček“, tedy z prohlášení správního orgánu I. stupně, je nutno upozornit na to, že toto prohlášení nikterak blíže neoznačil. Pokud měl žalovaný na mysli stanovisko správního orgánu I. stupně ze dne 23. 4. 2012 k podanému odvolání žalobce, je k tomu nutno dodat, že ze své povahy je takové vyjádření správního orgánu I. stupně toliko stanoviskem správního orgánu I. stupně k podanému odvolání ve smyslu ustanovení § 113 odst. 3 daňového řádu a nikoliv důkazním prostředkem (jedná o písemnost sloužící výlučně pro potřeby správce daně, viz Baxa, J. a kol. *Daňový řád: komentář*. Wolters Kluwer, a. s., Praha: 2011). Navíc ani u tohoto stanoviska z obsahu správního spisu neplyne, na základě jakých podkladů bylo učiněno. U svých zbývajících zjištění pak žalovaný žádné podklady ani neuvedl. Lze předpokládat, že ke zjištěním o nevyužití možnosti výstavby přípojky předchozím majitelem nemovitosti, absenci konzultací ohledně realizace přípojky i skutečnosti, že v současné době přípojka není zkolaudována, žalovaný dospěl taktéž (a pouze) na základě výše citovaného vyjádření správního orgánu ze dne 23. 4. 2012. I přes výše nastíněné pochyb o správnosti takového postupu měl toto žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí alespoň uvést. Pro projednávanou věc je podstatné naplnění podmínek plynoucích z citovaného čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 2/2011, tedy zda pozemek žalobce byl připojen na stavbu kanalizace do 1. 1. 2009. Zjištění o tom, že přípojka nebyla do 1. 1. 2009 připojená, žalovaný kromě převzetí závěrů uvedeného stanoviska správního orgánu I. stupně k podanému odvolání nijak nevysvětlil, ani blíže neodůvodnil. Pro možnost přezkumu rozhodnutí žalovaného je dále významné, že tento jeho závěr přitom nemá ve správním spisu žádnou oporu a nelze jej ani považovat za nesporný (mezi účastníky), neboť je ve zjevném rozporu s odvolací námitkou žalobce. Stejně tak se účastníci liší i v tom (ač to není pro podstatu věci relevantní), zda přípojka je žalobcem užívána (jak tvrdí žalovaný), nebo dosud provozována není (žalobce uvádí, že dosud neužívá ani předmětný dům).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí dále chybí i jakákoliv úvaha žalovaného ohledně posouzení věci po právní stránce. Žalovaný se pouze omezil na konstatování, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem a obecně závaznou vyhláškou, aniž by tyto závěry jakkoliv blíže zdůvodnil (byť třeba jen stručně či nepřímo). Mimo jiné se tedy žalovaný nijak nevypořádal s námitkou žalobce uvedenou v jeho odvolání ohledně výkladu citovaného čl. 8 vyhlášky č. 2/2011. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nemohou být dodatečně zhojeny podrobným rozbořením právní problematiky učiněným ve vyjádření žalovaného k žalobě, a to jakkoliv může být toto vyjádření důkladné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58). Právní posouzení musí být z logiky věci uvedeno již v samotném správním rozhodnutí, aby účastník správního řízení věděl, proč správní orgán rozhodl, tak jak rozhodl. Výše uvedené ostatně platí i ve vztahu k uvedení důkazů a podkladů ke zjištění skutkového stavu, ze kterých správní orgán při svém rozhodování vycházel. Ani v tomto případě jejich dodatečné uvedení (ve vyjádření k žalobě) opět nemůže zhojit jejich absenci již v samotném rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené závěry proto zdejší soud bez jednání zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Nad rámec výše uvedeného pak soud ještě dodává, že k tomu, aby v dalším řízení rozhodnutí žalovaného z hlediska případných vad řízení obstálo, je nezbytné nejen to, aby se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami žalobce (a to takovým způsobem, že z odůvodnění rozhodnutí bude možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, a o jaké důkazy i právní úvahy své závěry opřel), ale také to, aby jeho zjištění měla odpovídající oporu ve správním spise [viz § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v částce 9.800 Kč. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně zástupce ve výši 6.800 Kč. Tato odměna se skládá ze dvou úkonů právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, žaloba – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. 2. 2015

JUDr. Milan Podhrázký Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Nešporová